

ה: בתולה נשאת פרק ראשון כתובות

תוספות רי"ד

איכעיא לזו מהו לבעול
בחולה בשבת. ומסיק
תלמודא והלכתא מותר
לבעול בחולה בשבת

דא גאר. פ' בקוועטס לעגן בן יד דמורע ואין גראה דאס
 קן הוה ליה למימר אז בן ועוד דאפילו לא מחלק מצי משוי
 על בן שהוא קר מביט ונראה דלעגן קמיה קאמר דמקן (מנחות
 קד. א.) מוקח בגדול מן המעלה אבל בידו אחרת לא יוכל לעשות
 דבענין בעשה בימין:

יניח אצבעו באזניו והיינו דאמר ר' אלעזר
מפני מה אצבעותיו של אדם דומות ליתדות
מאי טעמא אילמא משום דמחלקן כל חרא
וחדא למילתיה עבידא דאמר מר^א וזו וזו
אם אצבעו זו אמה זו אצבע זה גודל אלא מה
טעמם משופות כיתדות שאם ישמע אדם
דבר שאינו הגון יניח אצבעותיו באזניו תנא
דבי רבי ישמעאל מפני מה אהן כולה קשה
והואיל רבה שאם ישמע אדם דבר שאינו
הגון יכוף אליה לתוכה ת"ר^א אל ישמע אדם
לאזניו דברים בטלים מפני שהן נכוות תחלה
הלאזניים איבעיא להו מהו לבעול בתחלה
בבשבת דם מפקד פקיד או חבורי מייחבר
ואם תימצי לומר דם מפקד פקיד לדם הוא
צריך ושרי או דלמא לפתח הוא צריך ואסור
ואם תימצי לומר לדם הוא צריך ופתח
ממילא קאתי הלכה כר"ש^א דאמר דבר שאין
מתכוין מותר * או הלכה כרבי יהודה דאמר
דבר שאין מתכוין אסור ואם תימצי לומר
הלכה כר' יהודה מקלקל הוא אצל הפתח
או מתקן הוא אצל הפתח איכא דאמרי ואם
תימצי לומר דם חבורי מייחבר לדם הוא
אסור או דלמא להנאת עצמו הוא צריך
ושרי ואם תימצי לומר להנאת עצמו הוא
אסור דם ממילא קאתי הלכה כרבי יהודה
או הלכה כר"ש ואם תימצי לומר הלכה כר'
יהודה מקלקל בחבורה או מתקן בחבורה
הוא ואם תימצי לומר מקלקל בחבורה
הוא במקלקל הלכה כרבי יהודה
או

נְעִילָת נִשְׁמָה אֲלֻמָּה טַעֲמָהּ דְּחִזְרוּהּ הִיוּ מִשּׁוֹם נְטִילַת נִשְׁמָה דְּקֻדְמָא
שְׂמוּאֵל הָתָם וְרַב דְּלֹאֲמַר הָתָם מִשּׁוֹם זֹנֹעַ אִף מִשּׁוֹם זֹנֹעַ קֻדְמָא
וְנְטִילַת נִשְׁמָה אֵין לִפְרֵי דַעֲמֻמָּה מִשּׁוֹם הִכְחָשָׁה שְׂמַחְלִישׁ וְעֻטֵּל
קִפְּתָה שְׂמַחְו דְּהִכָּה אֵין לִפְרֵי לְחַשְׁוֹת הָאִשָּׁה וּמִיחֵי דְּאִשְׁרֵי דְּקֻדְמָא
דְּהִכָּה אִשָּׁה לְחַמֵּיר דְּרֹחֵי דְּרִנָּן אֲבָל גְּבִי מִלֵּת מִשְׁמַח דְּאִשְׁרֵי אִשְׁרֵי
דְּלֹאֲרִיחָתָהּ בְּהוֹלָת דֶּס דְּלֹאֲמִירָן בְּפִקֵּי ר' אֲלִיעֶזֶר (וְשֵׁי קֶלֶב) הֵאִי
אֲמַרְנָה לֵדֵל מִיָּד סְכֻמָּה אִשָּׁה וּמַעֲבִירָן לֵי שְׂפִישְׁתָּ מִדְּרָק מִחֲבָלֵין שְׂמַח
עֲלֵיהּ מִחֵי דְּלֹאֲמִירָן דֶּס מִיפְקֵד פִּקְדֵי קִמְ"ל דְּחִזְרוּ בְּמִשְׁכָּל אֵין הֵאִי
מִשּׁוֹם הִכְחָשָׁה לֵיכָּה חִילֵּיל שְׂמַח דְּרֹחֵי מִלְּחָה שְׂמַח לִפְרֵי לְגֻפָּה
דְּאֵין יוֹרֵךְ לְחַלְשֵׁי הַתִּינוֹק וְנִרְחָה לִרְ"ת לִפְרֵי דְּהוֹלָתָה דֶּס חֲשִׁידָה
נְעִילַת נִשְׁמָה כִּי הִסֵּס הַפֶּסֶק וְשִׁבְעֻטֵּל מִקְלָחוֹ וְעֻטֵּל מִקְלָח נִשְׁמָה
קִפְּתָה לִרְ"י דְּלֹאֲמִירָן בְּפִקֵּי כָּל גְּדוֹל (וְשֵׁי עַה) גְּבִי הֵדֵל חֲלוֹן
וְהַפְּלֹט וְלֹחֲדִי מִי מִשּׁוֹם נְטִילַת נִשְׁמָה וּמִשְׁי מִתְּמַסֵּק הֵאִי אֲבָל
נְעִילַת נִשְׁמָה דְּכָל כְּמָה דְּאִית בִּיה נִשְׁמָה טַפִּי יִחָל לִיה כִּי וְלִפִּי זֶה
אֲפִילוֹ הוּא חֵי גִמּוּר הֵי י כִּי כֹאֵן נְטִילַת נִשְׁמָה וְאֲמַרְנָה חֲשִׁיד כִּי דֶּס
חֲלוֹן שְׂבֻעֵין בִּיה וְאֵל מִיפְקֵד פִּקְדֵי עֻטֵּל וְעַל אִשְׁרֵי אִשְׁרֵי מִשּׁוֹם
נְטִילַת נִשְׁמָה וְעַל שְׂמַח דֶּס מִתְּמַסֵּק חֲשִׁיד לִיה מִתְּמַסֵּק:

[illegible]

ימים אֵלֶּכֶם. הִיא שְׂפִייה יָחִיד: מ"ט. כְּלוּמָר כְּמֵי דְמוּת כִּידִית: יֵאָדָּם יֵאָדָּם. שְׂמֻחֻקוֹת וְזוּ מִזֵּי מִמְּחֻבְּרֵי יָחִיד: הָרָא הָרָא מְלִיכָה. קוֹשֵׁי הָיָא. כָּל אֶחָד יֵשׁ בֵּה לֹרֶךְ וְאֶף כְּזֹרֵי גְבוּה: וְזֹרֵם. מִן הַקֶּטֶה מוֹדֵדִין זֶרֶם שֶׁל חוֹשֶׁן: וְזֹרֵם. מִלֵּכָה. מִלֵּכָה שֶׁלֵּל

הקטנה מחליין לקמון חופה של
לאצבעות על פם דיו הקמילה ואחמה
ואלצבע וקומן: וו אפה. מהגדולה
ומורדיו לחם כנין ואחמה כלים: וס
אלצבע. לממן דמיס של חטאת
דכמיב ביה חלצבעו (ויקרא ד): וס
גורל. לבן יד חלצין (גס ח) ודמורע
אס (סד): משפוס. אגריישר' כל' וס
אס. כשר כשמוק האחן: כלום
מחילה לאלצבי. רבות ודקות ליכות

מבולס והכי נמי אמרין תנאס
 ע"ד (למא) הלא עובד כוכבים
 דרדיך רישא שרי למעבד אפילו מריש
 אדוניה ואע"פ שממהר ליבשל: מהו
 לנעול בתחלה. לא שמעי להו דך
 ומתעבא דלעילוי. א"נ שמעי להו
 ומתעבא להו הלכא אז אין הלכה:
מיפקד פקיד. כמו פקדון כטס
 ועומד ואינו נבלע דרופי הרס
 להיות יציאטו על ידי חצורה אלא
 שבתם נעול בפניו ופומחין לו ויואל:
 או חצורי מיפקד. דס בתולים
 היואל על ידי חצורה הוא אס שדפו
 מתקד מחצורו: אס תימני לומר
מיפקד פקיד. ואין לו משום חצורה
 כוונת המציאו למאי לרס הוא לריך
 ומתקבדו להוציאו: ופרי. דלא
 מיפקד פקיד: או דלמא לפסח
מפסין. והרי הוא כניין ואסור:
 ואס תימני לומר לרס הוא מפסין.
 ולא לפסח ומיחיה על כרחך פיתחא
 ממילא הרי: הלכא כריבי יהודס.
 דבדר שאין מתקבין ואסור: ופרי.
 כ"ג. ומותר וא"ת פסקי רשיה
 ולא ימית הוא אס פריקין לה קמן וכן
 ימית אס פריקין לה קמן ואין לה

ויורא וקף חין פתח נפתח הלכך לאו פסיק רישיה ולא ימות הוא:
 ואש"ל **הלכה כרבי יהודה**. אחתי איכא למיבצי קדימיה לן (שם ד' קו).
 כי אמר רבי יהודה במתקן אכל במקלוקל אינה מנאכה ויש לשאלו על
 פתח זה: אם תקון הוא אכלה או קנקלו הוא אכלה שבהתלו חטובה
 ויש להכשלה: ואש"ל **מקלוקל כרבי לוי**. דאי מקלוקל לדברי חכמי מותר
 ששחין כך מקלוקל חייב אלא חובל ומנציח אליבא דרבי שמעון
 והכא לאו חובל הוא דהא בחט"ל דם מייקד פקוד צני לה
 ויורא: ודס **ממילא קא הוי**. הוא אינו מתכוין להוציאו אלא הוא
 יוציא וימלאה חטובה נעשית שלא בכוונה: **הלכה כרבי יהודה**.
 בדבר שאין מתכוין ושמה מתקין הוא ואסור: או **הלכה כר"ש**.
 דדבר שאין מתכוין מותר: ואס **סימני לומר הלכה כרבי יהודה**.
 קנקלו הוא וימות או תקון הוא ואסור ואפי' אם קנקלו הוא יס
 למאן דל איסור אם בדבר שאין מתכוין סבירא לן כרבי יהודה
 ובמתקלוקל חטובה סבירא לן כר"ש דמתחייב דאמירא כל המקלוקלין
 פטורין חוץ מחובל ומנציח ואוקימנא כר"ש בפרק האורג (שם קו):
הלכה כרבי יהודה במקלוקל. ומותר דבי אמר רבי יהודה
 דדבר שאין מתכוין אסור במתקן אכל במקלוקל לא אמר:

וַיֵּלֶךְ הָאִישׁ שֶׁלֹּא יִתְלַכֵּן פֶּעַם אַחֶרֶת כְּשִׁיעוֹל וּלְפִירוֹ שׁוֹן לִקְנוֹן דְּקֹאֵר
 הָאִשְׁמִיר לְכִרֵּס לְגוֹפֹה דְּשִׁרִיחַ בְּמִתּוֹס לְעֵרֵל גְּבִי מוֹרִיחַ הֵכָּה גְבִי
 וְרִי"י מִפְּרֵס לֵדֹם אִישׁ לִירֵךְ שֶׁנֶּחָר לְכַתּוֹס אִישׁ הֵכָּה: **א**
 וְיִ"י דְּרִיבִי יְהוּדָה אִתּוֹ לֵדֹם דְּמִתְקַלֵּן בְּחִבּוּרָה פֶּטוּר אִף עַל גֵּב דְּפֶטוּר
 בְּחִבּוּרָה וְדִבְרֵי שֵׁשֶׁת וְשֵׁשֶׁת וְקֹסֶה דְּנִגְרִירָה אִסֵּר ר' יְהוּדָה אִשְׁ"ג
 וְיִ"י: **ב** דְּמוֹקִי הֵךְ דְּחוּסֵר גּוֹמָא וְאִין לִדְחִין אֲלֵה לְעִפְרָה דְּפֶטוּר אִשְׁ"י
 וּמִתְקַלֵּן אִין וּפְרִסֵּר יִ"י וְיִנֵּה גַּם: **ג** אִסֵּר ר' יְהוּדָה קִירוֹד אִין אִשְׁ"י
 וְיִ"י אִישׁ שֶׁלֹּא בְּמִתּוֹס מְזוּה נָמִי הֵיכָּה לְדִאִכָּה חֲרָמִי שְׂרִי וְגִבִּי חֲרִיק יִשׁ
 וְגִבִּי קִירוֹד נָמִי בְּמֵה שְׁמֹרֵל שֶׁן מִיָּקֵל לְנִהֲלָה קֹלֵת מְכוֹס דְּהַקְוִי: **ד**
 בְּרִי שְׁמַעוֹן אִישׁ אִפְּלִי אִין מִתְקֵן לֵדֹם מִמְכִּין וְקֹסֶה דְּשִׁיעוֹל
 וּמִתְקַלֵּן בְּחִבּוּרָה חֲיִיב מִתְּפַסֵּק נָמִי חֲיִיב וְתֵלֵי שֶׁנֵּה לִדְחִין מִמְכִּין
 אִשְׁמִיר לֹא מִפְּטֵר בְּשִׁבְתָּ אֲלֵה מְשׁוֹס לִדְחִין זֶה מְלֹאכֶת מַחֲשַׁבֵּת וּמְשׁוֹס
 יִבְ רִי שְׁמַעוֹן אִשְׁ"ג לִדְחִין זֶה מְלֹאכֶת מַחֲשַׁבֵּת וְלֵהֲרִי תִּלְיִן לִיָּה
 בְּמִתְלֵן

מסורת הש"ס

(א) תנחות יא, ב) [מס' ד"א
ויעל ס"ד], ג) בילת כג.
[שבת מא: וש"נ], ד) [דף
ג:], ה) [ועי' תוס' בסדרות
כד: ד"ה והיט:], ו) ליתא
שם באי לישנא.

גליון הש"ס
נמ' או הלבנה כד' ראשון
דשנ"א אסור. ע' פסחים
סה ע"ב תד"ה לא תפסד:

לעזי רש"י
אגוישידי"ש
[אגוישידי"ש]. מתורדות.

מחנה רש"י

זו זרת. אלצע קטנה
ממנה מחפיל הזרת, וז"ת
לחזקת חזק זרת.

[illegible]